

Sygn. akt II Ka 478/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Bogdan Górski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r.

sprawy **P. T. (1)**

oskarżonego z art. 292 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 29/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 292 § 1 kk skazuje oskarżonego na karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 30 (trzydzieści) zł;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego P. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 478/16

UZASADNIENIE

P. T. (1) oskarżony był o to, że:

w bliżej nieustalonym czasie od dnia 22 września 2012 roku do dnia 20 maja 2014 roku w bliżej nieustalonym miejscu, nabył za nieustaloną kwotę rzecz w postaci szkieletu karoserii od samochodu marki B. (...) o nr VIN (...) o wartości 9 400 zł, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 292 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. oskarżonego **P. T. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 292 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 292 § 1 kk w zw. art. 34 § 1 i 2 kk oraz z art. 35 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia tego czynu i w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 5 ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił uprawnionym:

- towarzystwu (...) z Niemiec dowód rzeczowy w postaci szkieletu karoserii od samochodu marki B. (...) o nr VIN (...), wykaz dowodów rzeczowych z dnia 4 września 2014 roku, DRZ nr (...), przechowywany na parkingu firmy (...). P.H.U. (...), Filia w M.

- oskarżonemu P. T. (1) dowody rzeczowe w postaci: pozostałych elementów pochodzących z samochodu marki B., przechowywanych na parkingu firmy (...). P.H.U. (...), Filia w M. oraz dokumenty w postaci umowy kupna sprzedaży używanego samochodu, dokumenty w języku włoskim i opinię techniczną – wykaz dowodów rzeczowych z dnia 4 września 2014 roku, DRZ (...) oraz DRZ Nr (...); zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.819,31 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie oraz kwotę 120 zł tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego P. T. (1), który zaskarżając wyrok w całości zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego w treści obowiązującej do 1 lipca 2015r. mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 5 kk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk wyrażającą się w niezasadnym oddaleniu:

- wniosku dowodowego o dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny mechanoskopii,
- wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z informacji producenta samochodów marki B. na temat tego, czy w karoserii modelu będącego przedmiotem czynności wykonawczej czynu przypisanego oskarżonemu znajdowały się dodatkowe, ukryte oznaczenia pozwalające na zidentyfikowanie nr VIN pojazdu,
- wniosku dowodowego o zwrócenie się do właściwego organu ścigania na terenie Niemiec o nadesłanie kopii dokumentacji zgromadzonej w sprawie kradzieży samochodu m-ki B., z którego miał pochodzić szkielet karoserii nabytej przez żonę oskarżonego, skutkiem czego nie doszło do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, doszło do poczynienia nieprawdziwych ustaleń faktycznych oraz zostało naruszone prawo oskarżonego do obrony,

b) przepisu 366 § 1 kpk w zw. 202 § 2 pkt. 5 kpk wyrażającą się w niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez uznanie, że biegłego mechanoskopa obowiązuje tajemnica zawodowa w zakresie sprawozdania z przeprowadzanej opinii, co skutkowało bezzasadnym zezwoleniem biegłemu na odmowę udzielania odpowiedzi obrońcy na temat sprawozdania z przeprowadzonych czynności i wniosków opinii,

c) obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie przepisów: art. 4 kpk; art. 5 kpk, art. 7 kpk , art. 201 kpk , art. 410 kpk art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegającą na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, błędnej ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z m.in.: nierzetelnej i niejasnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii, wyjaśnień oskarżonego, uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonego, co doprowadziło do niesłusznego skazanie P. T. (1),

d) art. 624 § 2 kpk poprzez zaniechania zwolnienia z kosztów sądowych oskarżonego, w sytuacji gdy jego sytuacja majątkowa, rodzinna i wysokość dochodów, jak i względy słuszności przemawiały za takim rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów,

II. rażąco surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonej kary ograniczenia wolności za przypisany oskarżonemu czyn z art. 292 § 1 kk w sytuacji gdy należyte uwzględnienie celów wychowawczych kary oraz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, należyte uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary oraz faktu, że pracuje on zawodowo uzasadniało wymierzenie mu jedynie kary grzywny.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie P. T. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego popierał swoją apelację i wnioski w niej zawarte, zaś prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie zarzut apelującego dotyczący rażącej surowości kary zasługuje na uwzględnienie, zaś w pozostałym zakresie ani zarzuty, ani wnioski apelacyjne jako niezasadne na uwzględnienie nie zasługują.

Sąd Odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy i pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku doszedł do przekonania, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami prawa przeprowadził postępowanie karne w tej sprawie, w toku którego zgromadził wszystkie istotne dowody, na podstawie których był w stanie ustalić rzeczywisty stan faktyczny tej sprawy.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego dowody te zostały wszechstronnie i wnikliwie rozpatrzone przez Sąd I instancji, a ich ocena spełnia wymogi art. 7 kpk i jako zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego nie może być skutecznie podważona.

Istotną w tej sprawie jest przede wszystkim okoliczność, kto i w jakich warunkach nabył przedmiotową karoserię samochodu marki B.. Z dowodów zebranych w tej sprawie, w tym również z pierwszych wyjaśnień oskarżonego P. T. (1) wynika, że to on nabył w bliżej nieustalonym czasie od dnia 22 września 2012 r. do dnia 20 maja 2014 r. przedmiotową karoserię „bez prawa rejestracji” i w tym czasie ustalił u biegłego rzeczoznawcy w serwisie (...), że do 2011 roku nie było ukrytych numerów w tym aucie. W kolejnych swoich wyjaśnieniach podał, że karoserię tę kupiła jego żona. W ocenie Sądu Odwoławczego argumenty przedstawione przez Sąd Rejonowy, iż to oskarżony zakupił przedmiotową karoserię są logiczne i przekonujące i zyskały pełną akceptację Sądu Odwoławczego. Nie budzi też wątpliwości fakt, że to oskarżony jeździł przedmiotowym samochodem i po sprawdzeniu okazało się, że tablice rejestracyjne tego samochodu pochodzą od samochodu marki F. (...) należącego do A. K., która jak wynika z umowy kupna-sprzedaży z dnia 10 kwietnia 2014 roku sprzedała samochód F. (...) P. T. (2). Oskarżony nie kwestionował, że kupował jakieś części, w tym przedmiotową karoserię z wyciętymi numerami VIN. Policjanci dokonujący oględzin przedmiotowego samochodu oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu mechanoskopii i informacji z (...) C. potwierdzili fakt, że przedmiotowa karoseria z wyciętymi numerami VIN pochodzi z poszukiwanego przez policję samochodu skradzionego w dniu 21/22 września 2012 r. na szkodę H. H.. Sąd Odwoławczy nie miał więc podstaw do kwestionowania powyższych ustaleń, tym bardziej, że oględziny przedmiotowego samochodu były przeprowadzone przez osoby fachowe, zaś trudno zarzucić biegłym specjalistom mechanoskopii, że działali na szkodę oskarżonego, wydając taką opinię.

Sąd Okręgowy nie podzielił w szczególności zarzutu apelacyjnego dotyczącego niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych dotyczących dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z dziedziny mechanoskopii oraz o dopuszczenie dowodu z informacji producenta samochodów marki B., co do faktu, czy istotnie znajdowały się w tym czasie dodatkowe ukryte oznaczenia, pozwalające na zidentyfikowanie numeru VIN pojazdu. Należy podkreślić, że w sprawie niniejszej opinie wydawało dwóch biegłych specjalistów z zakresu mechanoskopii i każda z tych opinii potwierdziła, że w miejscu fabrycznie przeznaczonym na numer identyfikacyjny nadwozia nie stwierdzono obecności oznakowania i miejsce to wyraźnie różni się swoim wyglądem od pozostałej części w taki sposób, że oznaczenie numeru nadwozia było widocznie zeszlifowane, a miejsce to pokrywała niefabryczna, nierówna w podłożu powłoka lakiernicza. Obaj

biegłi stwierdzili, że na podstawie badania ukrytych miejsc, w których producent zamieszcza oznaczenia pozwalające na identyfikację pojazdu odnaleziono dodatkowe oznaczenia, które pozwoliły na jednoznaczną identyfikację numerów VIN. Fakt, iż biegłi ci odmówili wskazania ukrytych miejsc tych oznaczeń na karoserii samochodu zasłaniając się tajemnicą służbową nie może pozbawić wiarygodności tych opinii i uznania, że są one jasne, pełne i przekonujące. Sąd Najwyższy i Sądy Apelacyjne w wielu orzeczeniach podnosiły, że nie można wymagać od biegłych ujawnienia metod badawczych, bowiem to nie metoda badawcza wpływa na ustalenie tych okoliczności, ale efekt końcowy tych badań. W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie dopatrył się również obrazy art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 202 § 2 pkt 5 kpk wyrażającej się zdaniem obrońcy w niewyjaśnieniu okoliczności sprawy poprzez uznanie, że opinia biegłego mechanoskopa nie może być podstawą ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy zasłaniał się on tajemnicą zawodową. Podzielając w pełnej rozciągłości ocenę opinii wyżej wymienionych biegłych, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania, że konieczne było dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu mechanoskopii i jednocześnie z informacji od producenta samochodów marki B. gdzie ukrywane są wszystkie oznaczenia, pozwalające na zidentyfikowanie numeru VIN pojazdu.

Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania, że wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o zażądanie z Niemiec kopii dokumentów zgromadzonych w czasie kradzieży samochodu marki B., z którego pochodził szkielet karoserii nabytej przez oskarżonego zasługiwał na uwzględnienie. W tym miejscu należy zaznaczyć, że organy ścigania działające w krajach Unii Europejskiej na mocy umów międzynarodowych w oparciu o informacje, między innymi od (...) C., są w stanie w dość krótkim czasie ustalić, czy konkretny pojazd został skradziony, czy też nie, a jeśli tak, to kiedy i na czyją szkodę. Informacje te również wskazują w jakiej firmie pojazd był ubezpieczony i czy wypłacono odszkodowanie, czy też nie. Żądanie więc kserokopii dokumentów dotyczących kradzieży samochodu nie zmieniłoby ustaleń faktycznych w tej sprawie, a jedynie zmierzałoby do przedłużenia trwania postępowania w tej sprawie.

W świetle powyższego Sąd Odwoławczy uznał, że stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wymagającego uzupełnienia i właściwie ocenionego. Dowody te w pełnej rozciągłości potwierdzają winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Nie zmienia tego nawet twierdzenie, że na portalu aukcyjnym Allegro można swobodnie nabyć karoserię „bez prawa rejestracji”. Sąd Odwoławczy, podobnie jak Sąd I instancji stoi na stanowisku, że o tym, iż przedmiotowa karoseria pochodziła z kradzieży, oskarżony powinien i mógł przypuszczać dlatego, że zakupił tę karoserię z zeszlifowanym numerem VIN, przy czym fakt ten był widoczny gołym okiem, nie uzyskał i nie żądał żadnych dokumentów potwierdzających czyją własność karoseria stanowiła, nie żądał też dowodu kupna sprzedaży tej części samochodu, a z obowiązujących przepisów wynika ponadto, że numer VIN jest trwale związany z karoserią i element ten powinien znajdować się w miejscach do tego przeznaczonych, zaś jeżeli elementu tego nie ma, to należy to zgłosić do Wydziału Komunikacji, a ten uwzględni konieczność wymiany VIN jedynie w przypadkach, gdy numer ulegnie korozji, zniszczeniu w wypadku samochodowym, albo odzyskaniu po kradzieży, gdy pole numerowe zostało zmodyfikowane. Takich okoliczności oskarżony jednak nie przedstawił.

Z tych też względów Sąd I instancji oceniając te okoliczności na korzyść oskarżonego uznał, że P. T. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 292 § 1 kk.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast zarzut apelującego, iż orzeczona wobec oskarżonego P. T. (1) kara nie czyni zadość dyrektywom z art. 53 kk i następnym. Przede wszystkim Sąd I instancji niedostatecznie rozważył fakt, że oskarżony pracuje zawodowo i ma na utrzymaniu niepracującą żonę, a więc jest jedynym żywicielem rodziny. Orzeczenie wobec niego w tej sytuacji kary ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym mogłoby spowodować utratę przez niego tej pracy, zwłaszcza że pracuje on zawodowo w transporcie międzynarodowym, co wiąże się z częstymi wyjazdami poza granice kraju na dłuższe okresy czasu. W świetle powyższego oraz mając na uwadze fakt, że przypisane mu przestępstwo jest przestępstwem nieumyślnym i jakkolwiek oskarżony był już wcześniej karany, to w ocenie Sądu Okręgowego wystarczającą dla zapewnienia celów kary w zakresie represji, prewencji generalnej i indywidualnej będzie orzeczenie samoistnej kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 30 złotych. Grzywnę w tej wysokości oskarżony będzie mógł uiścić nie narażając swojej rodziny na wyjątkowo ciężkie skutki. Mając

na uwadze fakt pozostawania oskarżonego w takim zatrudnieniu i uzyskiwanie przez niego stałego wynagrodzenia miesięcznego brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego od wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji oraz od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów i na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.